

Sygn. akt IV KK 217/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

w sprawie **J. K.**

skazanego z art. 53 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 13 października 1995 r. -Prawo łowieckie
na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 8 sierpnia 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 21 grudnia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 9 października 2012 r., postanowił:

I. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. kasację pozostawić bez rozpoznania;

II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.

UZASADNIENIE

Kasacją niniejszą zaskarżono wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 grudnia 2012 r., którym utrzymano w mocy wyrok sądu pierwszej instancji skazujący J. K. za przestępstwo określone w art. 53 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie, na karę dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres trzech lat próby oraz karę 100 stawek dziennych grzywny z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

W kasacji obrońca skazanego adw. D. B. zarzucił rażące naruszenie prawa karnego materialnego, a to przepisów art. 53 pkt 4 i art. 53 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w K. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł, cyt. „o oddalenie kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy”.

Z kolei pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wskazując w pisemnej odpowiedzi na kasację, iż kasacja jest cyt. „oczywiście bezzasadna, pozbawiona podstawy pisemnej”, wniósł o jej oddalenie na podstawie art. 523 § 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

W sytuacji, gdy w wyroku skazującym orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, kasację na korzyść oskarżonego wnieść można jedynie z powodu uchybień wskazanych art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 w zw. z § 2 k.p.k.). **Ograniczenie to obowiązuje już od 1 września 2000 r. i powinno być znane podmiotowi fachowemu, jakim jest adwokat.** Tymczasem niniejsza kasacja powyższego wymogu nie spełnia. Powołuje się ona jedynie na takie uchybienia, które w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. są tzw. innym rażącym naruszeniem prawa, tzn. innym niż obraza art. 439 k.p.k. Jest to tym samym kasacja niedopuszczalna, jako że inne zarzuty niż uchybienia z art. 439 k.p.k. nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej w omawianej sytuacji. Kasacja ta powinna zatem spotkać się z odmową przyjęcia w sądzie odwoławczym (art. 530 § 2 k.p.k.). Skoro mimo to została przyjęta i przekazana Sądowi Najwyższemu, należy – stosownie do art. 531 § 1 zdanie pierwsze k.p.k. – pozostawić ją bez rozpoznania.